

Visi girdėjusieji dėjosi tai į širdį ir klausinėjo:
„Kaip manai, kas bus iš to vaiko?“
Jį tikrai globojo Viešpaties ranka.

(Lk 1,66)

Brangūs Tėvai,

Prašydami savo vaikui Krikšto, žengiate ypatingą, drąsų žingsnį tikėjimo kelyje. Krikštas nėra tik paprasta tradicinė apeiga, kaip visuomenėje įprasta tai suvokti. Šventės rūpesčiai (gražesnių daiktų ieškojimas kūdikiui, giminių sukvietimas) neturėtų užgožti Krikšto esmės. Jums vaiko Krikštas turėtų būti graži tikėjimo šventė. Krikštas – visos Bažnyčios šventė, nes Jūsų vaikas taps nauju jos nariu. Krikštas yra ir parapijos įvykis, kai bendruomenė susiburia aplink Jus ir Jūsų kūdikį, kad aiškiai paliudytų ir remtų Jūsų pasirinkimą. Esate kviečiami susitikti su parapijos žmonėmis, kunigu ir kitais prašančiais savo vaikams Krikšto tėvais. Tokie susitikimai yra galimybė drauge apmąstyti savo tikėjimą Kristaus prisikėlimo šviesoje.

Dėkojame Dievui už Jūsų troškimą perduoti tikėjimo dovaną savo vaikui.

Kodėl norite pakrikštyti savo vaiką?

Jaunose šeimose kartais kyla abejonių dėl vaiko Krikšto: ką pasakysime savo vaikui, kai šis ateityje mūsų paklaus, dėl ko mes jį pakrikštijome; ar tai nepažeis jo laisvės renkantis gyvenimo kryptį; gal palaukti, kol vaikas užaugs ir pats apsispręs; kodėl tėvai turi priimti atsakomybę už vaiko tikėjimo ugdymą ir panašiai. Nebijokime kelti klausimų, o svarbiausia – ieškoti atsakymų ir priimti sprendimus.

Jūs, tėvai, savo vaikui darote didelę įtaką daugelyje gyvenimo sričių: nulemiate jo gyvenamąją aplinką, kalbą, kultūrą, pasaulėžiūrą, vertybes ir religiją. Suprantama, kad krikščionys tėvai savo vaikui linki socialinės-kultūrinės gerovės, grindžiamos tikėjimu. Jie trokšta, jog vaikas būtų laimingas, užaugtų išprususiu žmogumi, įvykdytų savąjį pašaukimą, pasirinktų Išganymo kryptį. Tėvų krikščioniškosios Santuokos pažadas – perduoti savo vaikams tikėjimą ir ugdyti juos katalikiškai. Šiuolaikinėje visuomenėje yra ir kitoks tėvų požiūris, nulemiantis jų pasirinkimą. Netikintys tėvai ne visuomet pripažįsta, kad krikščionybė yra gėris, Bažnyčia jiems nieko nereikia ir Krikštas, jų nuomone, vaikui nereikalingas. Jei tėvai yra atviri krikščioniškojo gyvenimo nuostatai, ieškantys tikėjimo, vaiko Krikštas jiems tampa gera proga atnaujinti bei stiprinti savąjį tikėjimą.

Krikštu žmogus priimamas į Dievo vaikų šeimą, Dievo tautą, Bažnyčią. Pasak popiežiaus Benedikto XVI, ši Dievo šeima, į kurią vaikas priimamas, lydės jį visada – džiaugsmo ir liūdesio dienomis, ši šeima jį paguos, užjaus ir apšvies. (Youcat 116) Dievo meilė vaiko Krikštą daro veiksmingu ženklu. Jo meilė yra beribė, ištikima, gailestinga, pranokstanti žmogaus meilę. Krikštydami vaiką tėvai išreiškia sutuoktinių kilnumą ir viešai liudija įsipareigojimą Bažnyčiai. Viešpats juos pašaukė ne tik gyventi pagal Evangeliją, bet ir atlikti jiems pavestą misiją bendruomenėje: džiaugsmingai priimti kūdikį, atsakingai ir meilingai jį ugdyti bei dovanoti jam dieviškąją įvaikystę – prašyti Krikšto sakramento savo vaikui.

Tėveliai, pirmąją dovaną jūs jau padovanojote savo kūdikiui. Jūsų šeima norėjo didžios meilės stebuklo – vaiko, kuriam dovanojote gyvenimą. Apsispręsdami priimti vaiką kaip dovaną, įsipareigojote gyventi tarnystės ir meilės dvasia, rūpesčiu apglėbdami jums patikėtą asmenį. Savo vaikui, kurio nebuvo, jūs ištarėte: „Gyvenk, nes mes (tėtis ir mama) to norime!“ Ar galite įsivaizduoti ką nors didingesnio? Kūrinijos pradžioje Dievas tarė: „Padarykime žmogų pagal mūsų paveikslą ir panašumą“. (Pr 1,26) Būtent šiuo veiksmu žmogus yra labiausiai panašus į Dievą, nes gali dovanoti žemiškąjį gyvenimą. Gyvenimas – tai Dievo dovana. Gyvenimas yra visa tai, ką kuriame, turime, duodame ir priimame.

Tačiau Dievas trokšta žmonėms neapsakomai didesnio dalyko – **amžinojo gyvenimo**. Todėl vaiko gimimo diena nėra kelionės į mirtį pradžia – tai gražios kelionės į laimingą amžinybę pradžia. „Krikštas yra amžinojo gyvenimo antspaudas. Tikintysis, išlaikęs šį antspaudą iki galo, tai yra likęs ištikimas savojo Krikšto priesakams, galės mirti pažymėtas tikėjimo ženklu, lydimas savojo Krikšto tikėjimo, laukdamas jo atbaigimo – palaimingojo Dievo regėjimo – ir turėdamas viltį prisikelti“. (KBK 1274) Krikšto metu Dievas jūsų vaikui sako: „Šitas yra mano mylimasis Sūnus“. Savo vaikui prašydami Krikšto, tėvai trokšta jam amžinojo gyvenimo, nori, kad vaikas augtų ir gyventų tikėjimu, viltimi ir meile. Taigi tėvai suteikia vaikui galimybę gyventi su Viešpačiu, turint didžiausią tikslą, pranokstantį visus įmanomus materialaus pasaulio horizontus. Tai tas pats, kas dovanoti kūdikiui gyvenimo kompasą, visada rodantį Išganymo kryptį. Dievas žmogui dovanoja **tikėjimą**, kad jis niekada neprarastų šios krypties. Tačiau neregimoji Dievo meilė reiškiasi per regimą tėvų, artimųjų meilę. Kaip per jus Dievas dovanuoja jūsų kūdikiui gyvenimą, taip per jūsų liudijimą nori dovanoti jam tikėjimą. Tikėjimas visada dovanojamas kaip mažytė sėklėlė: prašydami savo kūdikiui Krikšto jūs visiems liudijate, kad esate pasirengę padaryti viską, jog ši sėkla augtų drauge su jūsų kūdikiu. Taip pat patvirtinate nuolatinį Viešpaties buvimą kartu. Jūsų kūdikis jau savo gimimu kviečia jus mąstyti apie Dievą, dėkoti Jam ir šlovinti Jį. Iš esmės Dievas ir tokiu būdu nepaliauja kvietęs savo vaikų į „Avinėlio vestuvių pokylį“. (Apr 19,9)

Kuo ir kodėl tikite?

Prieš Krikštą tėvai ir krikštatėviai bendruomenei liudija savo tikėjimą. Kunigas užduoda jiems keletą esminių klausimų, įpareigojančių apmąstyti savo gyvenimą. Klausima: *Ar tikite į visagalią Dievą Tėvą, dangaus ir žemės Sutvėrėją? Ar tikite į Jėzų Kristų, vienatinį Jo Sūnų, mūsų Viešpatį, kuris gimė iš Mergelės Marijos, buvo nukankintas ir palaidotas, prisikėlė iš numirusių ir sėdi Tėvo dešinėje? Ar tikite į Šventąją Dvasią, šventąją visuotinę Bažnyčią, šventųjų bendravimą, nuodėmių atleidimą, kūno iš numirusių prisikėlimą ir amžinąjį gyvenimą?*

Krikštas yra švenčiamas tik vieną kartą gyvenime. Krikštas ir tikėjimas yra neatskiriami. Todėl reikėtų suprasti Dievo teikiamas malones. Kalbėdami iškilmingai *Credo (Tikėjimo išpažinimą)* turime unikalią galimybę įsigilinti į mūsų tikėjimo tiesas ir priiimti atsakomybę nepaliaujamai ieškoti Dievo ir Bažnyčios.

Apmąstykite ir drauge ieškokime atsakymų:

- *Ar tikrai esate pasirengę atsakyti **tikiu**? Ką mums reiškia tikėjimas?*
- *Ar patiriate autentiškus nuostabos, dėkingumo, džiaugsmo jausmus, kai apmąstote religines savo gyvenimo patirtis?*

Žinome, kad visi žmonės kažkuo tiki ir pasitiki. Vieni tai sieja su tikrumo, didingumo išgyvenimu. Kitiems – tai pasitikėjimo žmogumi veiksmas, išankstinis ko nors supratimas, sąmoningas ir valingas pritarimas teikiamai informacijai. Treiems – tai dvasinė, religinė tikrovė. Krikščionių „tikėjimas yra asmeniškasis žmogaus ryšys su Dievu ir drauge laisvas pritarimas visai Dievo apreikštai tiesai“. (KBK 150) Tikėjimas yra Dievo dovana ir laisvas žmogaus atsakas, Dievo priėmimas siekiant Jį pažinti, su Juo, Jame ir per Jį gyventi.

Ar tikite į Dievą?

Šv. Augustinas *Išpažinimuose* rašė: „Padarei mus sau, ir nerami mūsų širdis, kol neiatsilės tavo tavyje“. Kas iš mūsų gali tvirtinti, kad neįaučia to paslaptingo gelmės ilgesio? Daugybė žmonių, pastūmėti tiesos troškimo, stiprių gyvenimo sukrėtimų ar sunkios ligos, atranda Dievą; kiti savo širdyje įvairiai malšina Dievo veido troškulį. Karjera, pinigai, garbė dažnai tampa stabais, kurie labai pakeri žmogų ir gali jame užgesinti Dievo pajautą. Rizikuojama „susikurti“ Dievą pagal savo paveikslą ir panašumą, o ne nuolatos Jo ieškoti, patirti Jo buvimą ir veikimą. Dažnai mokslas, techniniai pasiekimai, socialinė ir politinė veikla kuria iliuziją, kad žmogus gali gyventi ir be Dievo. Visuomenė linkusi palaikyti tai, kas išoriška, regima, greita, paviršutiniška, laikina.

Kodėl širdies gilumoje ilginės to, ko pasaulis negali duoti? Kas yra absoliučioji Tiesa, besąlygiška Meilė, tobulas Gėris, tikrieji Namai? Kas yra tas Kitas – giliausių troškimų Šaltinis? Dievo – amžinosios Tiesos, beribės Meilės, tobulo Gėrio troškimą patenkinsime tik atsivėrę mus mylinčiam Viešpačiui. „Dievas yra būties ir visokio tobulumo pilnatvė be pradžios ir be pabaigos. Visi kūriniai yra gavę iš Jo tai, kas jie yra ir ką turi“. (KBK 213)

Kodėl tikime į Dievą?

Šventajame Rašte skaitome, kad Dievas kuria iš nieko, džiaugiasi savo kūryba ir rodo ištikimą meilę savo kūriniams. Ir šiandien gyvenime randame Jo veikimo ženklų, nes pripažįstame, kad Visata Jo kuriama ir palaikoma. Dievas yra mumyse ir aplink mus. Dievas kalba Šventajame Rašte. Jo balsas skamba sąžinėje. Norint išgirsti Jį, būtina įsiklausyti, atverti širdies ausis. Dievą rasti yra lengva, bet ir slėpinga. Reikia tik norėti Jo ieškoti, būti kantriems ir ištvermingiems. Krikščioniškasis tikėjimas moko pasitikėti Dievu, kurti su Juo savo gyvenimą, Jame ieškoti laimės, prasmės, amžinybės. Kas patyrė Dievo veikimą, išgirdo Jį, tas suprato, kad Dievas mus myli, globoja, stiprina. Juk Jis yra begalinė, amžina, besąlygiška Meilė. Kas turi tikėjimą, tas tiki, kad Dievas yra Tėvas ir linki mums gero. Gyventi tikėjimu – tai pasitikėti Dievu kiekvienoje situacijoje.

Jūsų prašoma tikėti ne „vien dėl savęs“, bet liudyti Dievą ir savo vaikams. Tikėjimas yra Krikšto malonės vaisius. Krikštas atveria tikėjimo duris į krikščioniškąjį gyvenimą. Jūsų pašaukimas – padėti vaiko tikėjimui augti, skleisti, stiprėti. Vaikui augant suvoksite, jog ir patys kiekvieną kartą iš naujo turite stiprinti savo tikėjimą, kad galėtumėte padėti skleisti vaiko tikėjimui. Krikštas yra dovana ir įsipareigojimas. Tai nėra vienkartinis tik šios šventės veiksmas, kurį atlikus visas gyvenimas stebuklingai pasikeis.

Žinome, jog Dievo niekas nėra matęs. Kaip Jį gali pažinti vaikas? Dievas leidžia pažinti Save per žmones, įvykius, reiškinius, Šventąjį Raštą. Dievas yra Meilė, ir visi meilės veiksmai kyla iš Jo. Jūs, tėvai, esate Dievo lūpos, rankos, kojos. Meilė žmogui atspindi meilę Dievui. Jūsų gerumas padeda vaikui pažinti Dievo švelnumą savo kūriniams. O mamos ir tėčio vaikui rodoma meilė tampa Aukščiausiojo Tėvo ištikimos meilės ženklu.

Nuostaba yra pirmasis Dievo vardas. Vaikai yra tikėjimo augimo kelyje, kai diena iš dienos mokosi laisvai džiaugtis ir patirti meilę Dievui ir žmonėms. Pirmoji vaiko nuostaba, pirmieji žavesį keliantys jausmai stebint gamtos ir gyvūnų grožį, žmonių gerumą yra ir pirmieji Dievo atsiskleidimo ženklai. Gali būti, kad tam, kam mes teikiame ypatingą religinę svarbą, jiems težadins smalsumą, o tai, kas mums yra primityvu, kasdieniška, jiems bus palanki proga jausti slėpininę Dievo buvimą. Maži vaikai turi intuityvią Dievo meilės pajautą. Gerbti vaikų jausmus, išgyvenimus yra svarbu norint sėkmingai puoselėti jų tikėjimą.

Peržvelkite savo mintis ir elgesį kasdieniame gyvenime:

- *Ar tikite Dievą?*
- *Ar tikite, kad egzistuoja Tas, Kuris jus sukūrė, Kuris teikia gyvenimui tikslą ir prasmę?*
 - *Ar įmanoma šiandien sutikti Dievą?*
- *Ar jūs savo gyvenimo pavyzdžiais galite paliudyti, kad būta tokių susitikimų?*
 - *Ar esate tikri, kad Dievas jus myli? Ar mokate Jam dėkoti už Jo meilę?*
 - *Ar sugebate Juo pasitikėti net ir susidūrę su skausmu, vargu, išbandymais?*

Ar tikite į Jėzų Kristų?

Dievas nesislepia. Priešingai, Jis norėjo priartėti prie žmonių per Savo Sūnų Jėzų Kristų tapdamas panašus į mus. Kristus pasirinko būti vienu iš mūsų. Tai didžiausias žmogaus išaukštinimas, jo kilnumo, gerumo ir vertės patvirtinimas. „Jėzus Kristus yra tikras Dievas ir tikras Žmogus savo dieviškojo Asmens vienybėje; dėl to Jis yra vienintelis tarpininkas tarp Dievo ir žmonių“. (KBK 480) Krikštas yra pirmasis susitikimas su Jėzumi ir Bažnyčia, bet tai gali ir likti tolimu jūsų vaikystės epizodu. Kokia prasmė prisiminti pirmąsias maldas, Pirmąją Komuniją, pirmąsias krikščioniškojo gyvenimo patirtis, išgyventas šeimoje, mokykloje ar parapijoje, jei neliko meilės Kristui? Neužtenka gimti krikščioniškoje šeimoje. Krikščionimis mes tampame, pasirenkame jais būti. Reikėtų įsidėmėti, kad esame Dievo išrinkti ir mylimi. Jis nuolat kviečia

mus į gyvenimo kelionę, susitikimą su Kristumi. Norėdami kilniai gyventi ir išskleisti Krikštu gautas malones, kasdien esame kviečiami priimti Evangeliją, kad sutiktume Jėzų Kristų. Beveik prieš du tūkstančius metų Jis paklausė savo mokinių: „Kuo jūs mane laikote?“ (Mt 16,15) Kiekviena krikščionių karta turi rasti savo atsakymą. Nuo šio atsakymo priklauso vyrų ir moterų, sutinkančių ir nusprendžiančių vadovautis Jėzaus žodžiu, gyvenimo tikslas. Jie džiaugiasi Kristaus buvimu ir pasakoja apie jį kitiems. Darbais ir gyvenimu liudija Viešpaties gailestingumą.

Jėzus yra žmonijos istorijos centras. Jėzus Kristus yra sąmoningo, nuoširdaus, veiksmingo tikėjimo centras. Jis yra žmonių Gelbėtojas, Kuris Prisikėlimu nutraukė nuodėmės ir mirties pančius, todėl visais laikais tikintiesiems dovanoja naują nesibaigiantį gyvenimą. Iš Jėzaus žmogus gauna tiesos pagrindimą, atsakymus į klausimus apie žmonijos atsiradimą ir gyvenimo tikslą. Kristus atskleidė, kad gyvenimas yra stipresnis už mirtį, meilė – už neapykantą, gėris galingesnis už blogį. Krikščionis yra tas, kuris renkasi sekti Kristumi. Tai reiškia – ieškoti dieviškojo pasaulio savo širdyje, atverti dvasios ausis ir akis, eiti tikėjimo, meilės, vilties keliu ir dalyvauti Jo pergalėje prieš nuodėmę ir mirtį pačiam keičiantis bei keičiant gyvenimą aplink save. Apsisprendami sekti Jėzų Kristų sutinkame kurti Dievo karalystę. Krikščionių tikėjimas nėra tik esminių tiesų pažinimas. Tikintysis į savo gyvenimą priima gyvą Kristų, tikrą Dievą ir tikrą Žmogų, Bažnyčios ir visos kūrinių Išganytoją ir karalių Karalių. Visi Kristaus turtai yra „skirti kiekvienam žmogui ir yra mūsų visų savastis“. Nuo įsikūnijimo „dėl mūsų, žmonių, dėl mūsų išganymo“ ligi mirties „už mūsų nuodėmės“ (1 Kor 15,3) ir Prisikėlimo „mums nuteisinti“ (Rom 4,25) Kristus gyveno ne sau, bet mums. Dar ir dabar mes Jį „turime Užtarėją pas Tėvą“ (1 Jn 2,1); „Jis amžinai gyvas, kad juos [tai yra mus] užtartų“. (Žyd 7,25) Su visu tuo, ką Jis kartą visiems laikams dėl mūsų išgyveno ir iškentėjo, Jis nuolat stovi „prieš Dievo veidą“, kad „mus užtartų“. (Žyd 9,24) Visu savo gyvenimu Jėzus yra mums pavyzdys. Jis yra „tobulas žmogus“, kuris mus kviečia tapti Jo mokiniiais ir Juo sekti. Savo nusižeminimu Jis mums davė sektiną pavyzdį, savo malda kviečia melstis, neturtu ragina laisvai prisiiimti trūkumus ir persekiojimus. (KBK 519-520) Krikštas reiškia mirtį ir prisikėlimą Jėzuje Kristuje.

Gyvas ir veiksmingas susitikimas. Jėzus norėjo, kad žmonės galėtų susitikti su Juo autentišku ir veiksmingu būdu, todėl savo Bažnyčiai paliko sakramentus. Bažnyčioje yra septyni Kristaus įsteigti regimieji ženklai žmonėms – sakramentai: *Krikštas, Sutvirtinimas, Eucharistija (Komunija), Atgaila (Sutaikinimas), Ligonų patepimas, Kunigystė, Santuoka*. Per sakramentus pats Jėzus save dovanoja, konsekruoja, atleidžia, gydo, krikštija. Katekizme skaitome, kad „tos „galios“, kurios eina iš visuomet gyvo ir gyvybę teikiančio Kristaus Kūno, Jo Kūne, kuris yra Bažnyčia, veikiančios Šventosios Dvasios veiksmai – sakramentai yra „didingi Dievo darbai“ Naujojoje ir amžinojoje Sandoroje“. (KBK 1116)

Peržvelkite savo mintis ir elgesį kasdieniame gyvenime:

- *Ar sutikote Jėzų, ar tikite, kad tik Jis gali jus išganyti?*
- *Kokie Jėzaus žodžiai jums svarbūs?*
- *Ką jums reiškia pasakymas „Jėzus Kristus yra Dievo Sūnus“?*
- *Ar galite pasakyti, kad Jėzus Kristus yra „mano Viešpats ir mano Dievas!“?*
- *Kas jums yra sakramentai? Ar jie tik tradicijos ir ritualas?*

Ar tikite į Šventąją Dvasią?

Evangelijoje pagal Joną skaitome, kad atsisveikindamas su mokiniais Jėzus pažada atsiųsti *Globėją, Tiesos Dvasią*, kuri eina iš Tėvo. (Jn 15,26) Šventoji Dvasia – dieviškasis Asmuo, kurį Tėvas ir Sūnus atsiuntė į mūsų širdis. „Vienos prigimties su Tėvu ir Sūnumi, Ji yra nuo Jų neatskiriama tiek vidiniame Trejybės gyvenime, tiek būdama meilės dovana pasauliui“. (KBK 665)

Krikštu mums suteikiama malonė atgimti Dieve Tėve per Jo Sūnų Šventojoje Dvasioje ir sielos gelmėje esame apdovanojami nauju gyvenimu. „Šis sakramentas dar yra vadinamas „Šventosios Dvasios atgimdančiu ir atnaujinančiu nuplovimu“ (Tit 3,5), nes ženklina ir įvykdo tą gimimą iš vandens ir Dvasios, be kurio niekas „neįeis į Dievo karalystę“. (Jn 3,5; KBK 1215) Per Šventąją Dvasią esame Dievo vaikai, galime Jį šlovinti, pažinti, drąsiai liudyti, džiugiai gyventi bendrystėje ir santarvėje. Ji – dieviškosios, save dovanojančios meilės dovana. Dievo meilė „yra išlieta mūsų širdyse Šventosios Dvasios, kuri mums duota“. (Rom 5,5) Šventoji Dvasia žadina, apšviečia, stiprina mūsų tikėjimą ir prikelia naujam gyvenimui: „pažinti vienintelį tikrąjį Dievą ir Jo siųstąjį Jėzų – Mesiją“. (Jn 17,3)

Šventoji Dvasia ir Bažnyčia. Ar tiki, kad Dievo Dvasia yra pasaulyje – ne tik tavyje ar manyje, bet ypač bendruomenėje? Popiežius Pranciškus mums sako: „Šventoji Dvasia, kurią gavome per Krikštą, tepadedą mums išvengti pagundų slėpti šviesą, tepadedą nešti priešais save tą žiburį, kurį esame gavę kaip dovaną, tą Dievo šviesą, kurios visiems taip reikia: draugystės šviesą, romumo šviesą, tikėjimo šviesą, vilties šviesą, kantrybės šviesą, gerumo šviesą. Viešpats tesuteikia mums šią malonę“. Šventoji Dvasia kuria Bažnyčią, vienija, saugo bei palaiko tikinčiųjų bendrystę išganymui.

Ar tikite į šventąją visuotinę Bažnyčią?

Nebijokite klausti, kodėl mums reikalinga Bažnyčia. Žodis *bažnyčia* (lot. *ecclesia*) reiškia *sušaukimą, surinkimą*. Tai Dievo sušaukta ir iš visų žemės pakraščių suburta tauta, susirinkimas tų, kurie tikėjimu ir Krikštu tampa Dievo vaikais, Kristaus Kūno nariais. Bendruomenėje atrandame ir patiriame bendrystę su Dievu, kuri reiškiasi per artimo meilę. Bažnyčia nėra tik krikščionybės slėpinių saugotoja. Bažnyčia esame mes kiekvienas mylėdami „Dievą visu protu, širdimi ir siela, o savo artimą kaip save patį“. (Lk 10,27) Mūsų gebėjimas būti bendruomenės nariais, vadovaujantis atlaidumu ir nuoširdžiu rūpesčiu vieni kitais, noras įtraukti į šią bendruomenę kitus narius – tai būdas pažinti Dievo meilę, Jį šlovinti ir garbinti.

Kodėl Bažnyčia yra vadinama šventa? Bažnyčios šventumas kyla iš Dievo šventumo. Šv. Augustinas pastebėjo, kad tikrasis Bažnyčios šventumas kyla iš Šventosios Dvasios, o pirmasis Dievo Dvasios veikimo būdas – bendrystė. Apaštalų darbuose parašyta: kai Šventoji Dvasia nužengė ant pirmųjų krikščionių per Sekmines (plg. Apd 1,1-11), jie susirinkę iš įvairių kraštų išgirdo skelbiamą Evangeliją sava kalba. Šventoji Dvasia vienija tuos, kurie yra atskirti. Bažnyčia ne atstumia, o visus priima. Joje netobuli jos nariai gali gyventi kartu ir eiti šventumo link. Bažnyčia pašaukta priimti, o ne atstumti, bendrauti – ne atsiriboti, skelbti, bet ne moralizuoti. Tikras Bažnyčios veidas atsiskleidžia bendruomenėje, kur vieno žmogaus džiaugsmas ir skausmas, rūpesčiai ir viltys tampa visų, kur broliška meilė tampa gailestingumu ir atleidimu.

Evangelijoje pagal Matą Jėzus ragina: „eikite ir padarykite mano mokiniais visų tautų žmones, krikštydami juos vardan Tėvo ir Sūnaus, ir Šventosios Dvasios, mokydami laikytis visko, ką tik esu jums įsakęs“. (Mt 28,19-20) Bažnyčia nėra idėjinė bendruomenė ar vien tik dvasinė tikinčiųjų vienybė. Ji yra regima Dievo Karalystė, Šventosios Dvasios pažinimo vieta. Jėzus kviečia: „eikite“. Tai yra raginimas išeiti iš savęs, kvietimas dovanoti ir eiti vis tolyn, gilyn. Prisikėlęs Kristus visais laikais siunčia *savuosius* skelbti Evangeliją visur. Bažnyčiai – visuomet keliaujančiai – reikia nuolatinio apsisvalymo ir atsinaujinimo, taip pat ir užsidegimo nešti amžinąją Evangelijos šviesą. Ji yra visuotinė, nes yra atvira priimti kiekvieną žmogų. Joje yra Kristus: Ji skelbia pilną tikėjimą, turi visas išganymo priemones ir jas teikia visiems žmonėms visais laikais.

Krikštu esame išlaisvinami iš nuodėmės ir pripildomi malonės. Būti pakrikštytiems reiškia būti priimtiems į Dievo šeimą ir tapti Jo vaikais. Krikštas teikiamas Tėvo, Sūnaus ir Šventosios Dvasios vardu, nes šio sakramento esmė yra dalyvavimas dieviškoje prigimtyje. Meilės ugnies liepsnos, vienijančios Tėvą, Sūnų ir Šventąją Dvasią, išsilieja į sielas žmonių, kurie tampa dangiškojo Tėvo vaikais, Sūnaus broliais, Šventosios Dvasios priėmėjais ir nešėjais.

Peržvelkite savo mintis ir elgesį kasdieniame gyvenime:

- *Ar tikite, kad Šventoji Dvasia yra ir veikia pasaulyje bei žmoguje?*
- *Kas jums yra Bažnyčia: tik apeigoms skirta vieta ar žmonių bendruomenė?*
 - *Gal Bažnyčia yra tik popiežius, vyskupai ir kunigai?*
O gal tai galinga organizacija, išplitusi visame pasaulyje?
 - *Ar tikrai jaučiatės Bažnyčios dalimi? Kaip tai parodote?*
- *Kokiu būdu dalyvaujate parapijos bendruomenės gyvenime?*
 - *Ar svarbu jums gyventi bendrystėje su tikėjimo broliais/seserimis klausantis Dievo Žodžio ir švenčiant Eucharistiją?*

Kokia Krikšto prasmė?

Kas yra Krikštas? Šio sakramento sąvoka apima daug dalykų – Krikštu prašote Bažnyčios tikėjimo ir amžinojo gyvenimo, krikštijant suteikiamas naujas vardas, tai reiškia gyvenimo Jėzuje Kristuje pradžia, blogio išsižadėjimą, įvedimą į tikinčiųjų bendruomenę. Krikštas (gr. baptizein) reiškia *panerti*. Ieškodami Krikšto prasmės *leiskime kalbėti vandeniui*.

Krikštu įprasminamas mūsų gyvenimas. Esminis Krikšto simbolis yra vanduo, kuris nuplauna ir nutyrina. Krikštu nuplaunama ir pašalinama tai, kas mus sunkina, tai, kas užtemdo esminius mūsų bruožus, teršia veidą, užkietina širdį, uždengia ar iškreipia mūsų požiūrį į gyvenimą.

Mes esame laisvos būtybės, bet ta laisvė dar betikslė. Ji turi būti Dievo sutvirtinta, nukreipta į Jį. Kliūtys laisvei dažnai yra ne tik netvarkinga mūsų širdis, gyvenimas, bet ir mus supantis pasaulis, prasilenkiantis su tiesa ir teisingumu. Ne visada mes esame atsakingi dėl pasaulio klaidų, tačiau jos apsunkina mus ir sieloje palieka žymę. Tokia yra klasikinės žinios apie gimtąją nuodėmę esmė. Tai yra žmogaus prieštaravimas Dievo meilei, tiesai, tvarkai. Pasaulio nuodėmė kiekvieną paslaptinai ženklina ir apsunkina mūsų laisvę, kol nenukreipiame jos teisinga kryptimi. Nors krikštu nėra automatiškai išlaisvinama žmogaus prigimtis, bet krikštijamasis įgalinamas žengti laisvės keliu – jam suteikiama jėgų ir priemonių drauge su kitais Bažnyčioje sekti Kristų. Dievas trokšta priimti savo vaikus į meilės glėbį, tačiau palieka laisvę ir pasirinkimą.

Jūsų vaiko Krikštas – tai naujo gyvenimo šventimas ir jūsų įsipareigojimas vaikui augant padėti jam atskirti, kas yra gera ir kas yra bloga. Neturėkime klaidingų iliuzijų, kad Dievo buvimas žmogui savaime panaikina viduje esantį blogį. Žinome, jog iš prigimties gelmių plaukia gėris ir blogis, meilė ir neapykanta, kūryba ir naikinimas. Sąžinė mums padeda laisvai rinktis ir apsispręsti. Tik įsileisdami Dievo Dvasią ir su ja bendradarbiaudami įgyjame tiesą ir laisvę, gėrį ir grožį. Jūs, tėvai, rodote pavyzdį, ką rinktis ir kaip, nes esate vaikams gyvenimo etalonas.

Krikštu esame Dievo sustiprinami. Šia prasme vandens simbolika išreiškia tai, kas sudrėkina ir pagirdo visa, kas išdžiūvę, suteikiant galimybę iš naujo pradėti gyvenimą. Biblijoje išdžiūvusi žemė reiškia Dievo nebuvimą arba tikėjimo tamsą. Ką reiškia mumyse tokia sausra? Tai reiškia, kad nebėra vidinės gelmės šaltinio. Tuomet atrodo, jog esame išdžiūvę, pavargę, nusibaigę, tušti. Tada jaučiamės vieniši, stokojantys meilės, nuliūdę arba esame slegiami netinkamų įsitikinimų ar įpročių, monotonijos. Kartais tam tikromis gyvenimo akimirkomis manome, kad viskas mumyse yra persmelkta tam tikro blogo vėjo, kuris mus alina, – kančios, apmaudo, pavydo, kaltės jausmo ir t.t.

Vanduo reiškia laimę ir gyvenimą. Vanduo – tai lyg paslaptinga rasa, sudrėkinanti tai, kas išdžiūvę, ir lietus, teikiantis galios viskam augti, iš naujo sužydėti pievoms..., – žeme tekėdama vandens versmė žadina ir maitina joje gyvybę. Esame neišbaigtos, nuolat kuriamos, laisvos, sąmoningos būtybės. Kartais mūsų širdis gali patirti sausrą, užkietėti, prarasti gyvenimo kryptį ir prasmę. Iš kur visa tai kyla? Aišku, jog tai yra blogio ir nuodėmės padariniai. Krikščionybėje pripažįstama, kad egzistuoja blogis, bet Jėzus Kristus mirtimi ir prisikėlimu jį nugalėjo.

Krikštu gauname *pašvenčiamąją malonę*. Malonė yra kiekvieno kūrinio esmėje slypinti Dievo meilė. Krikštu jūs ir jūsų vaikas tampate „nauju kūriniu“, Dievo įvaikiu, „dieviškosios prigimties dalininku“. (plg. 2Pt 1,4) Šventoji Dvasia mus veda į Dievo karalystę, leidžia Dievą su pasitikėjimu vadinti Tėvu, dalyvauti Jo Sūnaus Kristaus malonėje. Ši malonė mus įveda į dieviškąjį gyvenimą Trejybėje, ženklina mūsų pašaukimą sekant Jėzumi mylėti, dalintis, atleisti, gydyti, skelbti Gerąją Naujieną, gyventi artimo meilės šviesa atliekant savo misiją. Pakrikštytasis gauna ir *teologines dorybes* – tikėjimą, viltį ir meilę, *Šventosios Dvasios dovanas*, moralines dorybes. Mes tampame pajėgūs pažinti ir tikėti Dievą, Juo viltis, artėti link Jo ir Jį mylėti, vienytis su Juo, naudotis Šventosios Dvasios dovanomis išskleidžiant ir kuriant savąjį gyvenimą. *Moralinės dorybės* padeda siekti tiesos, gėrio, grožio, teikia gyvenimo kryptį, veda tobulėjimo ir šventumo link. Krikšto malonėje glūdi mūsų gyvenimo galia, stiprybė ir kryptis. Vaiko Krikštas mus kviečia atrasti savyje gyvybės šaltinį – Dievo meilę, kuri mus atgaivina, sustiprina, brandina. Ruošdamiesi vaiko Krikštui skirkite laiko maldai, susitikimui su Dievu, Dievo Žodžio skaitymui, parapijos bendruomenėje švęskite Eucharistiją, nes tai yra jūsų dvasinės gyvybės versmė.

Krikštu esame drąsinami įveikti kliūtis. Kartais vanduo gali tapti kelio kliūtimi, kurią reikia įveikti, pereiti, jei norima keliauti toliau. Šiuo atveju vanduo primena, jog kartais gyvenime atsiranda kažkas, kas atrodo neįveikiama, tačiau, užuot sustojus ir dejavus, galima tai įveikti. Biblijoje tokia vandens reikšmė išreiškta Raudonosios jūros perėjimo vaizde. Tai svarbiausias perėjimas, ženklintis visus mūsų gyvenimo perėjimus. Krikštu visam laikui Kristaus vardu pereinama į gyvenimą su Dievu. Artintis prie Dievo atsiliepiant į Jo kvietimą reiškia surasti naują santykį su Juo, pasauliu, žmonėmis ir savimi. Šis naujas būdas gyventi su Dievu yra perėjimo pasekmė. Dėl tikėjimo Dievu tampame „gimę, bet nesukurti“. Yra dvejopa Krikšto prasmė: sakramentu ženklinama, jog buvo įveikta baimė ar abejingumas, ir įgalinama priimti Dievą kaip Tėvą, o ne kaip tam tikrą meilės jėgą ar beasmenę būtį. Apaštalas Paulius primena, kad jums suteikta „Dvasios galia tapti tvirtais vidiniais žmonėmis, kad Kristus per tikėjimą gyventų jūsų širdyse“. (Ef 3,16-17) Bažnyčia liudija, jog krikščionio pašaukimas – gyventi artimo meile. Tokia galimybė yra duota jums savo vaikui dovanojant Krikštą. Krikštu tampame solidarūs ir su visa Bažnyčia, kuria turime atsakingai rūpintis. Mums tenka įveikti tam tikras kliūtis: iliuziją, įtarumą, pagiežą ir t.t. Jei savyje turime Šventąją Dvasią, tampame Dievo vaikais ir turime jėgų liudyti santarvę, ištikimybę, atjautą, meilę, ramybę. Tai reiškia, kad Dievas mus myli, mes esame Jo vardu pavadinti, kaip tai įvardinama Krikšto žodžiais: „vardan Tėvo ir Sūnaus, ir Šventosios Dvasios“.

Ar žinote, kad Krikštu vaiko siela ženklinama neišdildoma sakramentine žyme, antspaudu? Tai neišdildoma priklausomybės Kristui žymė. Tai ypatinga galia, padedanti įveikti dvasines kliūtis, siekiant įgyvendinti savąjį pašaukimą. Todėl Krikštu savo vaikui dovanojate „didžiausią ir brangiausią perlą“. (Mt 13,46)

Keliauti drauge tikėjimo keliu. Krikštu esame įvesti į tikėjimo, kuris nuolat turi būti atnaujinamas, gilinamas, stiprinamas, kelionę. Šiandien paklauskite savęs, ar pasirinktumėte iš naujo būti pakrikštyti? Ar norite būti krikščionys?

Prašydami savo vaikui Krikšto, jūs pripažįstate, kad dangiškasis Tėvas jį myli ir kviečia tapti Dievo vaiku. Negali būti vaiko Krikšto be rimto tėvų įsipareigojimo ugdyti jį krikščioniškai. Vaikų tikėjimo ugdymas priklauso nuo tėvų tikėjimo brandos. Vatikano II Susirinkimas skelbia: „Tėvai savo vaikams turi būti pirmieji tikėjimo skelbėjai ir liudytojai“. (GE 3) Tėvai negali duoti to, ko neturi. Negali liudyti to, ko niekada patys nepatyrė. Negali lydėti vaikų tikėjimo keliu, jei patys neina tuo keliu. Šeimoje vaikas turi girdėti Dievo vardą, matyti besimeldžiančius tėvus, sekmadienį kartu su visa šeima eiti į Bažnyčią ir švęsti Eucharistiją bei svarbiausias liturginių metų šventes. Būtų gražu, kad jūsų šeimos nariai švęstų vaiko Krikšto dieną uždegdami Krikšto žvakę, kartu su krikstatėvais pasimelstų, pasakotų istorijas apie šventuosius ar žiūrėtų filmus panašia tema. Jūs, tėvai, esate ne vieni vaiko tikėjimo kelyje, nes parapijos bendruomenė, priimdama jūsų vaiką, įsipareigoja bendradarbiauti su jumis ir padėti jūsų šeimai dvasiškai ugdyti vaiką ypač ruošiantis kitiems Įkrikščioninimo (*Sutaikinimo ir Eucharistijos bei Sutvirtinimo*) sakramentams. Tačiau būtina, kad jūs dalyvautumėte bendruomenės gyvenime ir būtumėte atviri bendrauti bei priimti jos kvietimą. Krikštas yra vartai į krikščioniškąjį gyvenimą ir į tikinčiųjų bendruomenę. Šalia jūsų Krikšto metu bus Krikšto tėvai, kurie padės lydėti jūsų vaiką krikščioniškojo gyvenimo keliu.

**Iš naujo perskaitykite ankstesniuose puslapiuose
iškeltus klausimus, po to rimtai sau atsakykite:**

- *Ką jums reiškia Krikštas?*
- *Ar tikrai pasitikite Dievu, ar kasdien padėkojate už Jo meilę?*
- *Kokią svarbą teikiate Dievo Žodžiui?*
- *Ar realiai dalyvaujate parapijos bendruomenės gyvenime?*
- *Ar brandinate savo tikėjimą? Kaip tai darote?*
- *Ar įsipareigojate krikščioniškai ugdyti vaiką? Kaip tai žadate daryti?*

Jei jums sunku atsakyti į šiuos klausimus, nenusiminkite,
bet prašykite maldoje Dievo šviesos siekiant tai suprasti ir drąsos
stengiantis pradėti iš naujo keliauti krikščioniško gyvenimo keliu.

Kaip pasiruošti vaiko Krikšto šventimui?

Krikštas – Dievo vaiko, tikėjimo gimimo šventė, suburianti šeimą, gimines, draugus. Ar išrinkote vaikui Krikšto vardą? Ar pasirinkote tinkamus krikštatėvius?

Kokį Krikšto vardą išrinkti vaikui?

Dažnai šeimoje tėvai ir giminės svarsto, kokį Krikšto vardą vaikui išrinkti. Vardas atspindi unikalią, orią, autentišką asmenybę. Ruošiantis Krikštui tėvams siūloma parinkti vardą šventojo(-sios), kuris(-i) globotų vaiką, einantį meilės ir tikėjimo keliu. Pasidomėkite pasirinkto šventojo(-sios) gyvenimo istorija, asmens savybėmis ir kuo jis (ji) gali praturtinti jūsų vaiką, kokia yra šventojo(-osios) vardo reikšmė. Krikštas mus įveda į šventųjų bendravimą, dvasinę draugystę.

Dievas pirmasis kviečia kiekvieną žmogų vardu: „pašaukiau tave vardu – tu esi mano“. (Iz 43,1) Kiekvienas Dievo mintyje esame amžinas. Tai yra kvietimas gyventi Jo artumoje, tapti kilnia asmenybe, įvykdyti savo pašaukimą. Šventajame Rašte vardo davimas reiškia asmens pašaukimą. Įprastas Dievo pašauktojo vardas keičiamas kitu (pvz.: Abraomo pašaukimo, apaštalo Pauliaus atsivertimo istorijos). Kai žmogus gauna naują užduotį, jis pakeičia savo gyvenimo kryptį. Tėvai, Krikšto dieną suteikdami vaikui vardą, pripažįsta, kad perduoda vaikui Dievo trokštamą pašaukimą gyventi mylint Viešpatį ir savo artimą.

Vaiko tėvai ir krikštatėviai

Krikšto sakramento malonėje svarbus vaidmuo tenka tėvams ir krikštatėviams. Gimus pirmajam vaikui kai kurie tėvai patiria tikėjimo ar krikščioniškojo praktikavimo sunkumų. Gali būti nelengva prisiimti savo vaiko krikščioniškojo ugdymo atsakomybę. Reikia nepamiršti, kad šia atsakomybe Bažnyčia dalijasi su tėvais. Ji palaiko ryšį su jais, kad padėtų jiems subrandinti norą sąmoningai krikštyti vaikus. Tėvai turi pasirūpinti, kad jų vaikas būtų pakrikštytas pirmomis gyvenimo savaitėmis, o iškilus pavojui jo gyvybei, krikštyti neatidėliotinai. (plg. KBK 1274)

Tėvų pareiga yra savo vaikui parinkti praktikuojančius tikinčiuosius krikštatėvius. Pagal Bažnyčios tradiciją tuo yra išreiškiamas bendruomenės rūpestis pakrikštyto žmogaus augimu tikėjime. Krikštatėviams gali kilti klausimas, kuo jie gali būti naudingi vaikui, kai jis turi gerus, tikinčius tėvus. Krikšto tėvai nėra garbės simbolis. Jie yra Dievo vaiko, naujagimio, tikėjimo tėvas ir motina. Jų vaidmuo nepakeičiamas ir skirtingas negu tėvų ir tikinčiųjų bendruomenės. Krikštatėviai turi būti visada pasirengę savo gyvenimu, malda pakrikštytajam liudyti Kristų ir artimo meilę, gyventi tikėjimu, viltimi ir meile. Tai dvasinio gyvenimo palydėtojai, tikėjimo misionieriai, besirūpinantys vaiko, kaip Kristaus mokinio, augimu. Jų vaidmuo tampa dar reikalingesnis ir vertingesnis, jei tėvai nutolsta nuo krikščioniškojo gyvenimo. Todėl Bažnyčia prašo, kad krikštatėviai gyventų ir prisiimtų įsipareigojimus, laikydamiesi krikščioniškojo tikėjimo pagrindų, ir kad jų asmeninis, šeimos ar socialinis gyvenimas viešai nepažeistų Viešpaties įsakymų.

Peržvelkite savo mintis ir atsakykite:

- *Kokį Krikšto vardą išrinkote savo vaikui?
Kodėl parinkote šio(-ios) globėjo(-os) vardą?*
- *Koks yra jūsų pačių Krikšto vardas?
Kaip jūs bendraujate su savo globėju(-a)?*
- *Kokius pasirinkote vaiko krikštatėvius?
Kodėl pasirinkote šiuos žmones?*

Krikšto šventimo apeigos

Krikšto apeigų šventimas atskleidžia sakramento prasmę ir malonę. Bažnyčia ragina Krikštą švęsti sekmadienį, nes šią dieną yra švenčiamas Velykų slėpinys. Vaiko Krikštą galima švęsti ir šv. Mišių metu. Krikšto apeigose dera dalyvauti ne tik tėvams ir krikstatėviams, bet ir giminėms, draugams, kaimynams ir kitiems tikintiesiems. Prieš Krikšto apeigas kunigas bažnyčioje prieina prie tėvų bei krikstatėvių, juos pasveikina sulaukus kūdikio ir klausia, ko jie vaikui prašo iš Bažnyčios. Tai ženklas, jog krikščionys priima vaiką į bendruomenę. Tėvų atsakymas, kad jie nori, jog vaikas taptų krikščionimi, tampa viešas, paskelbtas visai tikinčiųjų bendruomenei, kaip ir jų įsipareigojimas ugdyti vaiką laikantis Kristaus mokymo.

Krikšto sakramentas pradedamas kryžiaus ženklu. Tada kunigas klausia tėvų:

– *Kokį vardą išrinkote šiam vaikui?*

Duoti vardą – tai pripažinti asmens išskirtinumą; vadinti asmenį vardu – pašaukti jį būti, parodyti jam meilę. Kiekvienas berniukas ir kiekviena mergaitė yra pašaukti būti tuo, kuo nėra vienas niekada nėra buvęs ir nėra vienas žmogus niekada nebus. Kartu su tėvais visi susirinkusieji mintyse gali kelti klausimą, kuris buvo keliamas gimus Jonui Krikštytojui: „Kas bus iš to vaiko“. (Lk 1,66)

– *Ko prašote savo vaikui iš Dievo Bažnyčios?*

– *Krikšto*, – atsako tėvai.

Krikštas yra dovana, kurią Kristus mums dovanoja per Bažnyčią. Tėvų apsisprendimas išreiškiamas viešu prašymu, kurį priima kunigas, atstovaujantis Bažnyčios bendruomenei. Bažnyčia džiaugsmingai priima tėvų prašymą ir dalijasi su jais krikščioniškojo vaiko ugdymo atsakomybe. Kunigas klausia:

– *Ar jūs, gerbiamieji tėvai, žinote, jog, prašydami kūdikiui Krikšto, prisiimate ir pareigą išauklėti jį tikintį, kad visada laikytųsi Dievo įsakymų, mylėtų Dievą ir žmones, kaip liepia Kristus?*

– *Žinome.*

– Ar jūs, gerbiamieji krikštatėviai, esate pasirengę kūdikį globoti ir padėti tėvams jį tikintį išauklėti?

– Esame.

Kunigas tęsia:

– (Vaiko/ų vardas(ai) šiandien krikščionių bendruomenė su džiaugsmu sutinka tave. Jos vardu žymiu tave kryžiaus ženklą ir linkiu, kad, tapęs(-usi) krikščionimi(-e), niekada šio ženklo nepaniekintum. Netrukus tėvai ir krikštatėviai pažymės tave tuo pačiu ženklu.

Tėvai, krikštatėviai, broliai ir seserys, seneliai – visi yra kviečiami pažymėti krikštijamojo kaktą. Žegnodamiesi kryžiaus ženklą pabrėžiame pagrindinius tikėjimo slėpinius: Švenčiausiąją Trejybę bei Jėzaus Kristaus įsikūnijimą, kančią, mirtį ir prisikėlimą. Kryžiaus ženklas yra priklausomybės Dievui ir laiminimo ženklas – prasmingas, kai tėvai kryžiaus ženklą ryte ir vakare laimina savo vaikus rodydami jiems Dievo ir savo meilę.

Kunigas visus krikšto šventimo apeigų dalyvius kviečia klausytis Šventojo Rašto skaitinių.

Dievo Žodis atveria žmonių širdis veikliai meilei ir pažadina tikėjimą. Krikštas yra tikėjimo sakramentas, kuris kviečia gyventi kaip Kristaus mokiniui. Šventojo Rašto ištraukos atskleidžia Viešpaties mintį apie žmogų, atskleidžia Krikšto sakramento esmę ir prasmę. Kunigas savo žodžiais padeda suprasti Dievo Žodį. Po to susirinkusieji visi kartu pateikia savo prašymus Dievui Tėvui per Jėzų Kristų Šventojoje Dvasioje. Visuotinėje maldoje prašoma Dievo malonių krikštijamajam ir tėvams, kad jie tinkamai atliktų savo pareigas.

Kunigas ragina kreiptis į šventuosius.

Kreipiamasi į šventuosius, ypač į vaiko globėją, kurio vardu pakrikštytasis bus užtariamasis ir globojamas, nes Krikštu vaikas įvedamas į šventųjų šeimą.

Šventoji Marija, Dievo Motina!

Visi: Melski už mus!

Šventasis Juozapai!

Šventasis Petrai ir Pauliau!

Šventasis Kazimierai!

(Šventasis *, šio kūdikio globėjau!)

(Šventasis*, šios bažnyčios globėjau!)

Kunigas: Visi Dievo šventieji ir šventosios!

Egzorcizmas ir patepimas katechumenų aliejumi

Ši kartu kalbama malda baigiama kunigo išskirtine malda, vadinama egzorcizmu. Jis prašo Dievo pagalbos nugalint velnio galybę ir išlaisvinant krikštijamąjį iš piktosios dvasios veikimo. Kyla klausimas, kodėl meldžiamasi tokia malda už mažus vaikus – argi jie nėra nekalti? Visi gimstame su gimtąja nuodėme, žmogaus prigimtis yra sužeista, paliesta blogio ir skausmo. Žmogaus prigimtis jaučia šventumo ir teismo stygių. Yra pažeistos žmogaus prigimties natūralios galios, jis linkęs nusidėti, patirti kančią ir mirtį. Gundymuose, nuodėmėje, neteisybėje, smurte atpažįstame blogio egzistavimo pasaulyje ženklus. Todėl ir vaikai turi atgimti naujam gyvenimui, kuriame jie įvelkami į Dievo malonę.

Kunigas skaito:

– Visagali amžinasis Dieve, Tu atsiuntei į pasaulį savo Sūnų, kad sunaikintų mumyse piktosios dvasios galybę ir iš tamsybės išvaduotus žmones nuvestų į Tavo nuostabiąją šviesos karalystę. Išvaduok dabar šį kūdikį iš gimtosios nuodėmės pančių ir padaryk jį savo didybės šventove, kad jame gyventų Šventoji Dvasia. Nuolankiai prašome per Kristų, mūsų Viešpatį.

– Amen.

Paskui kunigas patepa krikštijamąjį katechumenų aliejumi, vyskupo pašventintu kartu su šventąja krizma Didįjį Ketvirtadienį.

– Tesustiprina tave mūsų Išganytojas Jėzus Kristus, kurio vardu tave patepu išganymo aliejumi ir kuris gyvena ir viešpatauja per amžius.

– Amen.

Dabar einama prie Krikšto vandens. Vanduo yra esminis Krikšto ženklas. Vandens dėka nuolat palaikoma gyvybė: žmogus yra vaisingas, numalšinamas troškulys, vanduo atgaivina, nuvalo. Šventajame Rašte vandeniui ženklinamas Dievo veikimas žmogaus išganymo istorijoje. Minimi tvano vandenys, Raudonosios jūros vanduo, iš uolos ištryškęs vanduo, Jordano vanduo. Krikšto vandens laiminimo malda yra šio sakramento šventimo centras. Norint būti pakrikštytam žmogui reikia tikėti. Krikštas ir tikėjimas yra neatskiriami. Krikštijami kūdikiai dar nėra pajėgūs tikėti. Tėvai ir krikštatėviai, išpažindami Bažnyčios tikėjimą vaiko vardu, dovanoja jam tikėjimo grūdėlį, kuris praktikuojant tikėjimą gyvenime augs ir duos vaisių. Todėl tėvai, krikštatėviai ir kiti Krikšto apeigų dalyviai yra kviečiami viešai išpažinti savo tikėjimą ir atnaujinti Krikšto pažadus, kuriais įsipareigojame kovoti su blogiu.

– Brangūs tėvai ir krikštatėviai! Jūsų atneštas kūdikis Krikšto vandens nuplovimu ir Šventosios Dvasios veikimu iš mus mylinčio dangaus Tėvo gaus naują dievišką gyvybę. Todėl jūsų pareiga šį kūdikį auklėti tikinti, kad ta dieviškoji gyvybė jame nebūtų nuodėmių žalojama, o nuolat augtų ir stiprėtų. Taigi, pasiryžę atlikti šią garbingą pareigą ir prisimindami savo Krikštą, atsižadėkime visokio blogio ir išpažinkime Jėzaus Kristaus tikėjimą, kurį skelbia Bažnyčia ir kurį gauna krikštijamasis.

Kunigas tėvų ir krikštatėvių klausia:

– Todėl kiekvieną jūsų klausiu: ar atsižadate piktosios dvasios?

– Atsižadu.

– Ar atsižadate visų jos darbų?

– Atsižadu.

– Ar atsižadate visų jos vilionių?

– Atsižadu.

– Ar tikite į Visagalį Dievą Tėvą, dangaus ir žemės Sutvėrėją?

– Tikiu.

– Ar tikite į Jėzų Kristų, vienatinį Jo Sūnų, mūsų Viešpatį, kuris gimė iš Mergelės Marijos, buvo nukankintas ir palaidotas, prisikėlė iš numirusių ir sėdi Tėvo dešinėje?

– Tikiu.

– Ar tikite į Šventąją Dvasią, šventąją visuotinę Bažnyčią, šventųjų bendravimą, nuodėmių atleidimą, kūno iš numirusių prisikėlimą ir amžinąjį gyvenimą?

– Tikiu.

– Taip tiki Katalikų Bažnyčia. Taip mes visi tikime. Ir garbiname mūsų Viešpatį Jėzų Kristų.

– Amen.

Šiandien Bažnyčia lieka ištikima Jėzaus Kristaus jai patikėtai misijai: „Tad eikite ir padarykite mano mokinius visų tautų žmones, krikštydami juos vardan Tėvo ir Sūnaus, ir Šventosios Dvasios“. (Mt 28,19) Šią misiją Dievo tauta atlieka drąsiai ir ryžtingai. Kalbant apie vaikus reikia atkreipti dėmesį, jog Bažnyčia gerbia laisvą tėvų apsisprendimą ir viešai prašo jų sutikimo.

– Ar norite, kad būtų pakrikštytas tuo Bažnyčios tikėjimu, kurį ką tik išpažinome?

– Norime.

Po šio sutikimo kunigas krikštija kūdikį:

...../
***aš tave krikštiju vardan Dievo – Tėvo ir Sūnaus,
ir Šventosios Dvasios.***

Kunigas atlieka kitą labai prasmingą veiksmą – patepa kūdikį šventąja krizma. Tai yra aliejus, sumaišytas su kvapniu balzamu, kurį Didįjį Ketvirtadienį pašventino vyskupas. Žodis „Kristus“ reiškia „Dievo pateptasis, konsekruotas“. Krikščionys sekdami Jėzų priima Šventąją Dvasią ir kartu su Juo įvedami į kunigišką, pranašišką ir karališką tautą. Šiuo šventu patepimu naujai pakrikštytasis tampa „mažuoju Kristumi“, pateptuoju, pašvęstu, pasiruošusiu pradėti naują gyvenimą. „Krikštas įspaudžia krikščioniui dvasinę neišdildomą jo priklausomybės Kristui žymę“. (KBK 1272) Šiuo antspaudu esame paženklininti „atpirkimo dienai“. (Ef 4,30)

– Visagalis Dievas, mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Tėvas, vandens nuplovimu ir Šventosios Dvasios galia išvadavo tave iš nuodėmės ir atgimdė naujam malonės gyvenimui. Tegu Jis dabar tave patepa išganymo aliejumi, kad, įsijungęs į Jo Tautą, dalyvautum Kristaus kunigystėje, liudytum Jį pasauliui, plėstum Jo karalystę ir užsitarnautum amžinąjį gyvenimą.

– Amen.

Dabar yra uždedamas baltas drabužis. Jis ženkina skaistumą, šventumą, nepaprastą išaukštinimą. Pakrikštytas vaikas gauna brangiausią dovaną – Dievo malonę. Jam prasidėjo naujas gyvenimas, nes tapo nauju kūriniumi Kristuje. Baltu drabužiu uždengiamas vaiko kūnas, parodant perkeitimą, kuris jame paslaptinai įvyko.

– Krikštu tapai nauju Dievo kūriniumi, panašiu į Kristų. Šis baltas drabužis tebus ženklas tavo nepaprasto išaukštinimo ir nekaltumo. Tavo artimieji temoko tave žodžiu, teskatina geru pavyzdžiu, kad nekaltas ir šventas laimėtum amžinąjį gyvenimą.

– Amen.

Kunigas pakviečia krikštatėvius nuo Velykinės žvakės užsidegti atsineštą žvakelę arba tai pats atlieka. Uždegta žvakė simbolizuoja Kristaus prisikėlimą. Tikėjimas – tai tarsi įžiebta liepsna, kuri kiekvieną žmogų apšviečia ir sušildo. Tėvų ir krikštatėvių prašoma saugoti ir kurstyti šią liepsną. Suaugusieji ir vaikai turi ugdyti, puoselėti tikėjimą Kristumi ir drauge keliauti parodytu Jėzaus keliu.

– Jums, tėvai ir krikštatėviai, pavedu globoti tikėjimo šviesą šiame kūdikiyje. Rūpinkitės, kad jis, dabar Kristaus tikėjimo apšviestas, nuolat gyventų kaip šviesos vaikas ir, tvirtai tikėdamas, taptų vertas amžinojo džiaugsmo Dievo ir šventųjų draugėje.

– Amen.

Apsisprendus krikštyti vaiką, tėvai ir krikščioniškoji bendruomenė įsipareigoja atsakingai ugdyti pakrikštytąjį Evangelijos ir Bažnyčios Tradicijos dvasia. Pirmaisiais gyvenimo metais tikėjimas glūdi vaiko širdyje, tačiau dar nėra išreiškiamas konkrečiais tikėjimo aktais. Vaikystė – tikėjimo brandinimo laikas, kai tėvai ir Bažnyčios bendruomenė yra su vaikais ir dėl vaikų. Dievas tėvų nepalieka vienus: Savo buvimu ir malone jiems padeda ugdyti vaikus. Kunigas atveda tėvus ir krikštatėvius prieš altorių, kad per juos perduotų vaikui Jėzaus išmokytą maldą *Tėve mūsų (Viešpaties malda)*. Ši malda yra tobuliausia. Joje mes prašome visko, ko tikintis žmogus trokšta. Ši malda mus moko, kaip reikia melstis. Vieną dieną kūdikis ją grąžins, visa tai skelbdamas savo lūpomis ir gyvenimu.

– Broliai ir seserys Kristuje, šis vaikas per Krikštą tapo nauju žmogumi – tikru Dievo vaiku. Vėliau, paaugęs, jis Dievą vadins savo Tėvu, dalyvaus Kristaus Aukos puotoje – priims

patį Kristų į savo širdį, o Sutvirtinimu gaus Šventosios Dvasios dovanų gausą. Dabar prašykime šiam vaikui Dievo palaimos ir visi melskimės, kaip Viešpats Jėzus išmokė: Tėve mūsų, kuris esi danguje!

Galiausiai kunigas palaimina mamas ir tėčius:

– Visagali Viešpatie Dieve, Tu per savo Sūnų, gimusį iš Mergelės Marijos, duodi krikščionėms motinoms džiugią viltį regėti savo vaikus amžinai laimingus. Palaimink šią Tavo duotą kūdikiu besidžiaugiančią motiną ir suteik malonę, kad su visais savo vaikais visuomet Tau dėkotų per Jėzų Kristų, mūsų Viešpatį.

– Amen.

– Visagali Viešpatie Dieve, iš Tavo rankų mes gauname savo žemiškąją būtį ir dangaus gyvenimą. Palaimink, prašome per Kristų, mūsų Viešpatį, kūdikio tėvą, kad išvien su šio kūdikio motina žodžiu ir elgesiu rodytų jam gražų tikėjimo pavyzdį.

– Amen.

Per palaiminimą susitinka ir vienijasi Dievas, Jo dovana ir žmogus. Palaiminimu išreiškiamas Dievo gerumas, prielankumas, gėrio linkėjimas. Kai Dievas laimina, tai žmogus šlovina Tą, Kuris yra visokio laiminimo šaltinis.

Tėvai ir visa bendruomenė, pripildyti Velykinio džiaugsmo, su naujuoju(-ąja) krikščionimi(-e) iškeliauja skelbti Dievo meilę pasauliui.

Kaip tėvams auginti naująjį krikščionį?

Ką toliau mums reikia daryti vaiką pakrikštijus – gal viską palikti savieigai, gal mūsų rūpestis buvo tik pakrikštyti vaiką? Tėvai, apsispręsdami dovanoti vaikui Krikštą, įsipareigoja su meile ir ištikimybe padėti sūnui (dukrai) augti ir bręsti ne tik fiziškai, bet svarbiausia – dvasiškai. Tai įsipareigojimas, kuris neuždeda jokio jungo, išskyrus meilės ir ištikimybės būtinybę. Nazarete, Jėzaus šeimoje, kaip ir kiekvienoje Dievo tautos šeimoje, buvo skelbiama tėvų ir motinų pasiuntinybė: „Klausykis, Izraeli! VIEŠPATS yra mūsų Dievas, vien tik VIEŠPATS. Mylėsi Viešpatį, savo Dievą, visa širdimi, visa siela ir visomis jėgomis. Paimk į širdį šiuos žodžius, kuriuos tau šiandien įsakau. Įdiek juos savo vaikams. Kartok juos, kai esi namie ir kai keliauji, kai guliesi ir kai keliesi. Prisirišk juos kaip ženklą ant rankos. Tebūna jie kaip žymė tau ant kaktos. Užrašyk juos ant durų staktų savo namuose ir ant vartų“. (Jst 6,4-9)

Keliauti bendruomenėje

Šeima yra pirmoji vaiko bendruomenė, pirmasis šaltinis, iš kurio vaikas semiasi meilės ir paramos. Tačiau vien šeimos lydėjimo dvasinėje vaiko kelionėje neužtenka. Bažnyčia su tėvais įsipareigoja lydėti vaiką malda, krikščionišku gyvenimu ir tarnystėje. Krikštu Viešpats įsivaikina jūsų mažylį. Visa jūsų šeima yra parapijos bendruomenės nariai. Kiekvieną sekmadienį su tikėjimo broliais ir seserimis jūsų šeima kviečiama švęsti Eucharistiją šlovinant Prisikėlusįjį Kristų, atsiminti Išganymą, dovanotą Krikštu, ir dėkoti Dievui už krikščioniškąjį gyvenimą. Tėvų ir vaikų dalyvavimas Dievo Žodžio ir Gyvenimo Duonos puotoje padeda jiems atrasti krikščioniškąją tapatybę ir atlikti *Bažnyčios* patikėtą namų užduotį.

Sekmadienis yra ir poilsio bei buvimo su šeima diena. Tą dieną kiekviena šeima turi galimybę pajusti bendrystę ir meilę: vaikai džiaugiasi tėčio, mamos, brolių, seserų artumu, geranoriškumu, rūpinamasi vieni kitais. Šv. Jonas Paulius II sakė, kad sekmadienis gali tapti didinga artimo meilės, teisingumo ir taikos mokykla.

Jūs, tėvai, palaipsniui įvedate vaikus į parapijos gyvenimą, stebite vaiko elgseną, klausotės jų ir atsakote į užduodamus klausimus, žadinate Dievo pajautos nuostabą. Vėliau jūs paprašysite bendruomenės narių pagalbos ruošiantis Sutaikinimo ir Eucharistijos, Sutvirtinimo sakramentų šventimui.

Auginti vaikų tikėjimą šeimoje

Kaip auginti vaikus, kad jie įgytų reikalingų asmens brandai kompetencijų XXI amžiuje? Ar užtenka tėvams rūpintis tik materialine, socialine, fizine gerove? Jūs, tėvai, Krikštu esate įsipareigoję padėti vaikui atrasti dvasinį centrą, užmegzti ryšį su Dievu, kad atžala taptų tikru žmogumi. Šeima natūraliai vaiką įveda į tikėjimo realybę – kasdieniniais žodžiais, veiksmais, poelgiais, pasakojimais atskleidžiami Dievo ženklai.

Šeima yra vaiko dvasinio gyvenimo lopšys. Čia vaikas gali išgyventi Dievo patirtį. Niekas nėra Dievo matęs – vaikai jį išvysta savo mamos ir tėčio paveiksluose. Šeima kasdieninio gyvenimo pavyzdžiu perduoda vaikui tai, kuo ji gyvena. Nuoširdus bendravimas su tėvais vaikui suteikia pasitikėjimą ir saugumą. Dalindamiesi meile, gyvenimo džiaugsmiais, rūpesčiais, patarnavimais savo vaikui parodome Dievo veidą. Čia jis atranda tikėjimo žodžių prasmes. Kas padeda dvasiškai vaikui augti? Asmeninis tėvų ryšys su Dievu ir vaiko įsitikinimas, jog jis yra besąlygiškai mylimas.

Šeimoje mokomasi tarnystės ir gyvenimo bendruomenėje. Ką reiškia turėti savo vietą bendruomenėje? Ką reiškia pasitikėjimas ir pagarba vienas kitam? Kaip elgtis su tėvais, seneliais, broliu ar sese? Kaip padėti vienas kitam ir palaikyti vienas kitą? Kaip puoselėti šeimos atmintį ir kurti tradicijas? Meilė ir atleidimas yra kasdieninio gyvenimo jungiamoji dalis. Pasakojimas ir bendravimas, bendra veikla ir šventės kuria šeimos tradicijas.

Šeima – vertybių ugdymo vieta. Kokios vertybės yra jums svarbios? Ką norite perduoti vaikams? Tiesa, gėris, grožis, sąžiningumas, pasitikėjimas, dėkingumas, kantrybė, tikėjimas, meilė – tai šeimos puoselėjamos vertybės. Šeimoje vaikas išmoksta priimti ir gyvenimo realybę: išgyventi džiaugsmą ir skausmą, malonumą ir kančią, pergalę ir pralaimėjimą. Vaikai mato, kad pasaulyje yra visko: čia ne vien tik taika ir santarvė, bet ir kančia, tragedijos. Reikia pripažinti žmogaus ir pasaulio tamsiąją pusę, suvokiant, kad vis dėlto galima judėti į priekį renkantis Dievą. Tėvai turėtų kalbėtis su vaikais ir aptarti ne tik jų sėkmes, bet ir nesėkmes. Svarbu įžiebtį juose viltį ir ryžtą nebijoti gyvenimo.

Šeima padeda vaikui artėti prie Dievo Kūrėjo, Jėzaus asmens. Saugokitės neteisingų Dievo įvaizdžių, nenaudokite Jo vardo drausminimui, bet skatinkite vaiką užmegzti asmeninį ryšį su mylinčiu Dievu. Namuose kurkite sakralumo vieteles, kur yra pakabintas paveikslėlis ar kryželis, galite uždegti žvakę, skaityti evangelinius pasakojimus, melstis. Tėvai kviečiami praktikuoti ryto, vakaro maldas, laiminti maistą, švęsti Kalėdas, Velykas, Sekmines ir kitas šventes. Per Šv. Kalėdas ir Šv. Velykas krikščionys dovanoja vieni kitiems dovanas, primenančias mums begalinę Dievo Tėvo meilę žmonėms dovanojant Sūnų Jėzų Kristų. Dovanokite ir jūs vaikams dovanėles kaip savos meilės ženklą. Nebijokite melstis su vaikais paprastais ir savais žodžiais. Jiems labai svarbu matyti besimeldžiančius suaugusiuosius. Mažieji yra spontaniški, atviri, pasitikintys, norintys viską žinoti ir veikti kartu.

Vaikų palaiminimas

Tėvai klausia, kada laiminti vaikus. Laiminkite juos kas vakarą ir rytą, svarbiausiais jų gyvenimo momentais: vaikui pirmą kartą einant į mokyklą, išvažiuojant iš namų ilgesniam laikui (atostogos, kelionės), tuokiantis, išvykstant į kariuomenę, stojant į vienuoliją ar į kunigų seminariją...

Kaip laiminti vaikus? Laiminant kasdien, užtenka padaryti kryžiaus ženklą ir sakyti: *vardan Dievo – Tėvo ir Sūnaus, ir Šventosios Dvasios. Amen.*

Ūgtelėjus vaikui prieš miegą jį galite palaiminti tokiu būdu:

Vaikas: *Palaimink mane, tėti (mama).*

Vienas iš tėvų (uždėdamas ranką ant vaiko galvos): *Viešpats telaimina ir tesaugo tave.*

Vaikas: *Amen.*

Vienas iš tėvų: *Teapšviečia tave ir tebūna tau maloningas!*

Vaikas: *Amen.*

Vienas iš tėvų: *Tepažvelgia į tave maloniai ir suteikia tau ramybę!*

Vaikas: *Amen.*

Visi persižegnoja tardami: *vardan Dievo – Tėvo ir Sūnaus, ir Šventosios Dvasios. Amen.*

Tėvų palaiminimas lydi vaikus net iš tolo. Nepamirškite užtarti vaikus malda ir pridėti savo palaiminimą, darydami kryžiaus ženklą.

Peržvelkite savo mintis ir atsakykite:

- *Kokie ryšiai jus sieja su parapijos bendruomene?*
 - *Ką teikia Krikšto sakramentas?*
 - *Ką jums reiškia Krikšto apeigos?*
- *Kaip žadate auginti vaiką perduodami krikščioniškas vertybes?*

Krikščioniškos šeimos maldos

Viešpaties malda. Tėve mūsų, kuris esi danguje! * Teesie šventas Tavo vardas, * teateinie Tavo karalystė, * teesie Tavo valia * kaip danguje, taip ir žemėje. Kasdienės mūsų duonos duok mums šiandien * ir atleisk mums mūsų kaltes, * kaip ir mes atleidžiame savo kaltininkams. * Ir neleisk mūsų gundyti, * bet gelbėk mus nuo pikto. Amen.

Angelo pasveikinimas Marijai. Sveika, Marija, malonės pilnoji! * Viešpats su Tavimi! * Tu pagirta tarp moterų * ir pagirtas Tavo Sūnus – Jėzus. Šventoji Marija, Dievo Motina, * melsk už mus, nusidėjėlius, * dabar ir mūsų mirties valandą. Amen.

Švč. Trejybės pagarbinimas. Garbė Dievui Tėvui * ir Sūnui, * ir Šventajai Dvasiai. Kaip buvo pradžioje, * dabar ir visados, * ir per amžius. Amen.

Malda į Angelą Sargą. Angele Sarge, Dievo duotasis, būk prie manęs tu, man paskirtasis. Vakara, naktį, rytą ir dieną saugoki mano žingsnį kiekvieną. Amen.

Krikšto malda. Krikšto sakramentu tapau Dievo kūdikiu, Kristaus broliu, dangaus paveldėtoju. Nuoširdžiai dėkoju už šią pagrindinę išskirtinę malonę. Norėdamas giliau įsisavinti Krikšto prasmę atnaujinu krikšto įžadus: atsižadu velnio, jo puikybės ir jo darbų, tikiu Dievo buvimu, Jo Sūnaus įsikūnijimu, Jo gimimu iš Mergelės Marijos, Jo gyvenimo, kančios ir mirties išganomąja verte, Šventosios Dvasios veikimu Bažnyčioje ir manyje.

Taip pat tikiu, kad Krikšto sakramentu esu įvestas į vieną, šventą, apaštalinę katalikų Bažnyčią, kad būčiau gyvas jos narys, besirūpinąs Bažnyčios reikalais ir mylįs visus žmones, ypač tuos, kurie yra Bažnyčios – mistinio Kristaus Kūno – nariai ir kartu mano broliai.

Gerasis Dieve, suteik malonės, kad Krikšto sakramento didybė vis labiau išryškėtų manyje ir pasiektų tobulumo amžinybėje, kad tuo būdu Tu būtum pagarbintas dabar ir per amžius. Amen.

Malda už motinystę. Gerasis šventasis Gerardai, galingas užtarėjau pas Dievą ir mūsų dienų stebukladary, šaukiuosi tavo pagalbos. Tu, kuris, žemėje gyvendamas, atspindėjai Viešpaties veidą, padėk vykdyti šventąją Dievo valią. Maldauk Gyvybės Valdovą, iš kurio kyla tėvystė ir motinystė, padaryti mane vaisingą, kad galėčiau Dievui užauginti vaikus šiame gyvenime ir kad jie būtų Jo garbingosios Karalystės paveldėtojai. Amen.

Tėvų malda. Tu panorėjai, Viešpatie, mūsų santuokinę meilę sustiprinti kūdikių ryšiais. Dėkojame Tau už tą šviesą ir šilumą, kurios jie suteikė mūsų gyvenimui. Dėkojame už skaidrius kūdikių šypsnius ir jų prisirišimą ir meilę. Dėkojame ir už laimę mokyti juos mylėti Tave.

Būk su mumis, būk mumyse, Viešpatie, kai mes savo vaikams turėsime padėti tobulėti. Tu pats, Viešpatie, juos per mus auklėk. Saugok mus nuo visko, kas galėtų padaryti žalos mūsų kūdikių dvasiai.

Viešpatie, būk maloningas mūsų vaikams, globok juos ir vesk. Mes neprašome atitolinti nuo jų sielvartų ir skausmų. Siųsk jiems, Viešpatie, kai ateis laikas, išbandymų, reikalingų stiprėti ir grūdintis. Tačiau, meldžiamė, suteik jiems jėgos drąsiai pakelti gyvenimo sunkumus ir likti Tau ištikimiems. Teįvykdome mes visi Tavo valią ir tesusijungiamo su Tavimi ir tarp savęs tobuloje Tavo meilėje amžiams. Amen.

Vaikų malda už tėvus. Dieve, kuris įsakei gerbti ir mylėti savo gimdytojus, prašau, išklausyk mano maldas – suteik mano tėvams kūno ir sielos sveikatos, sėkmės darbuose, kantrybės kančioje, ramybės čia, žemėje, ir amžiną laimę dangaus karalystėje. Tegul jų mylinti širdis moko mane gyvenimo išminties, o jų, lyg angelų, balsas veda mane tiesiu keliu ir rengia paskirtiems Tavo uždaviniams; atleisk, Viešpatie, jei kartais elgiausi su jais nemandagiai ir nekantriai. Nuo šiol noriu jiems vien meilę reikšti, jų širdis džiuginti ir rūpesčius mažinti. Padėk man, Viešpatie, šventai vykdyti Tavo įsakymus ir būti savo tėvams taip klusniam, kaip Tavo Sūnus Jėzus Kristus buvo klusnus savo Globėjui šv. Juozapui ir Motinai Marijai. Amen.

Š A L T I N I A I :

Šventasis Raštas. Vilnius: Katalikų pasaulis, 1998.

Kūdikių Krikštas. Romos apeigynas. Vilnius: Katalikų pasaulis, 1995.

Vatikano II Susirinkimo nutarimai. Vilnius: Aidai, 2012.

Pranciškus. Enciklika apie tikėjimą **Lumen Fidei**. Kaunas: Katalikų interneto tarnyba, 2013.

Jonas Paulius II. Apaštališkoji adhortacija dėl krikščioniškos šeimos uždavinių šiuolaikiniame pasaulyje **Familiaris Consortio**. Vilnius: LUMEN fondo leidykla, 1994.

Jonas Paulius II. Apaštališkasis laiškas apie Viešpaties dienos pašventinimą **Dies Domini**. Kaunas: Katalikų interneto tarnyba, 1998.

Kanonų teisės kodeksas. Vilnius: Katalikų pasaulio leidiniai, 2012.

Katalikų Bažnyčios katekizmas. Vilnius: Katalikų pasaulio leidiniai, 2012.

Jaunimo katekizmas YOUCAT. Vilnius: Katalikų pasaulio leidiniai, 2011.

Liturginis maldynas. Vilnius: Katalikų pasaulio leidiniai, 2013.

Maldynas „Dieve, myliu Tave“. Vilnius: Katalikų pasaulis, 1991.

Novenos Šventiesiems prašant užtarimo ir malonių. Vilnius: Katalikų pasaulio leidiniai, 2011.

Vaiko krikštas. Knyga tėvams ir krikštatėviams. Vilnius: Aidai, 2004.

Lustiger Jean-Marie. Le Baptême de votre enfant. Paris: Éditions Fleurus, 1997.

Son baptême. Préparer, célébrer et vivre le baptême de votre enfant. Paris: Mame-Tardy, 2012.

Scouarnec Michel. Le Baptême... Tout simplement. Paris: Éditions Ouvrières, 2002.

Vogliamo il Battesimo per nostro figlio. Torino: Elledici, 2015.